

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 117.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939730800/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

udfattet Dom overdøve hans Hjertes Stemme, der sagde ham at han havde gjort denne Kvinde Uret. Havde hun modtaget ham med et Par passende og velvalgte Ord, foredragne med den Sikkerhed, der ligesaavel kan være en Følge af Øvelse, som af Værdighed, vilde han have bevaret hele sin virkelige eller indbildte Overlegenhed ligeoverfor hende. Men hendes Rødme, den Bevægelse hun forgjæves søgte at undertrykke, satte ham i Forlegenhed – Skammens og Uskyldighedens Rødme er saa forskjellig at selv det Øie der er omtaaet af Fordom, aldrig ufrivilligt kan forvekle den. *Dvængen* kunde tage fejl – men Manden ikke!

Helene skyndte sig at afbryde den geneerte Pause, som fulgte paa den første Hilsen, idet hun gik hen til Havedøren og raabte: »Minona! din Broder er kommet!» – og Minona traadte frem fra de blomstrende Rosenbuske. Synet af denne Psycheskikkelse forjog paa engang det gigantiske Skjønheitsideal, Drømmen havde efterladt i Viggos Phantasi! Den unge Pige nærmede sig langsomt med lette Skridt, uden at løfte Øinene fra de Blomster, hun havde samlet i sit Forklæde; først da hun stod foran Viggo, saa hun op til ham med et Blik, hvori den største Forundring og Overraskelse maalede sig. Hun slap i øieblikkelig Forvirring Forklædet, saa alle Roserne faldt paa Gulvet, og greb Helenes Haand, idet hendes sorte Øine spørgende vendte sig fra ham til hende. »Det er din Broder, min søde Pige!» gjentog Helene venligt. Det Indtryk, Synet af Minona gjorde paa Viggo, hindrede ham i at blive hendes paafaldende Overraskelse vær. Han maatte sande Ottos Ord: at hun var vidunderlig deilig. Det sorte, silkebløde Haar omslattede foran i brede Fletninger Ansigtets regelmæssige Oval, og hævede i Forening med de mørke Øine og Øiebryn Hudens klare Hvidhed. En streng Kritiker vilde maaskee savne Rødme i hendes Kinder, men det er et Spørgsmaal om ikke det Rosenskjær, der ved enhver indre Bevægelse udbredte sig over dem, vilde være mindre indtagende hvis det altid var der, da Læbernes Purpurfarve gav hende den Friskhed, man saa nødig vil savne i et ungt og deiligt Ansigt. Men hvad der ved Beskuelsen fordunklede selv de fine Træks fuldendte Formskjønhed, var det Udtryk af Barnlighed og Aandsrigdom, der gennemstraalede dem, det var Livslyset i hendes Blik, der lod ane hvilken ubevidst Ild og Kraft, denne rige Natur gjemte i sit Dyb.